

zgodovini za civilizacijski, tehnološki razvoj in udobje človeštva. Istočasno pa povratno bistveno vpliva na spreminjanje naravnega okolja. Ali imajo ekološko naravnani ukrepi, kot so raba varčnih žarnic, ločevanje odpadkov, zmanjševanje emisij sploh kakršenkoli smisel za vse bolj materialistično in potrošniško naravnano človeštvo? *Postmoderen čljovej* (2010, koloriran beton), ki opazuje *Ekomodel*, drži lastno glavo v rokah, s čimer avtor poudarja nezmožnost lastnega in kritičnega razmišljanja sodobnega oziroma postmodernega človeka. Možiček kot Lego proizvod simbolizira zahodnjaško proizvodnjo in potrošništvo, v katerega je človeštvo tako rekoč čredno vpeto. Sprememba bi bila mogoča samo v tem, da manj trošimo, da manj kupujemo in se izognemo ritmu (*Kakofonični generator*), ki nam ga vsiljuje tehnološki razvoj in interes kapitala. Vpeti v vsakdanjo materialnost ne bomo našli zadovoljstva in izpolnitve. Več kot bomo zaslužili, več bomo potrošili, večji bodo naši zemeljski užitki in ugodje, večje bodo okoljske obremenjenosti. Rešitev je potrebno iskati v korenito drugačnem načinu življenja. V materialni skromnosti, v dvigu zavesti in sublimaciji nad materialno, kar znotraj pričujoče instalacije pripovedno zaokroža *Reticulum vela* (2005, železo, folija, vrtex) iz serije *Neskončni svet*, v kateri so skulpture poimenovane po osončjih. V skulpturi kipar poetično sintetizira posamezne likovne prvine, ki se kot rdeča nit vlečejo skozi celoten opus. Poigrava se z odnosom statike in gibljivosti, težnosti in breztežnosti ter ustvarja pripovedni učinek osredotočenosti trenutka v meditativni praznini, ki nas vedno znova postavlja v izhodišče kreativnega potenciala.

Kakofonični generator Krško tvori celostno postavitve. Zajema vse stilne segmente Drinovčevega kiparstva in hkrati odraža boga-to narativnost njegovega ustvarjanja. Likovno dovršeno, pripovedno lahko in neobremenjeno odraža, kako tesno in neposredno je umetnost povezana z vsakdanjostjo. V desakraliziranem likovnem razstavišču generira zavedanje o medsebojni povezanosti, ki sega od materialistične otipljivosti do sublimiranih kontemplacij, o življenju, o vseprisotni ener-giji, soodvisnostih in nam v tem dopušča vso svobodo lastnih interpretacij.

Katja Ceglar

Boštjan Drinovec

Rojen 1973 v Ljubljani. Akademski kipar in magister umetnosti (1998 in 2001, Akademija za likovno umetnost Ljubljana). Dobitnik županjine nagrade, Oko in duh, Ljubljanski magistrat 2005. Ustvarjalec Metelkove Mesta.

galerijakrško

Kulturni dom Krško, enota Galerija Krško
Valvasorjevo nabrežje 4, 8270 Krško
t 07 490 51 73 • e info@galerijakrsko.si
www.galerijakrsko.si

Razstava, 19. april - 20. maj 2011

Odpiralni čas:

Od torika do sobote od 12. do 18. ure
ter ob nedeljah med 14. in 18. uro,
po predhodni najavi v Mestnem muzeju Krško
t 07 49 211 00.
Za najavljene obiskovalce in skupine po dogovoru.

Izdal in založil Kulturni dom Krško, zanj Katja Ceglar
• Kustosinja razstave Katja Ceglar •
Postavitev razstave Boštjan Drinovec • Besedilo
Katja Ceglar • Pregled Manja Voglar •
Fotografija Nina Sotelšek •
Oblikovanje Mi ka do • Tisk Tiskarna Jordan •
Naklada 250 • Krško, april 2011

Razstavo so soomogočili:

Ministrstvo za kulturo RS, Občina Krško, Zavarovalnica Triglav d.d., OE Krško

Boštjan Drinovec: KAKOFONIČNI GENERATOR KRŠKO

Kakofonija je beseda, ki je redko v rabi. Izvirno (iz grščine) pomeni slab zvok oziroma neubranost glasov. Sicer pa se uporablja za označevanje glasbenih novosti, nenavadnih, disharmoničnih in nepričakovanih melodij, ustvarjenih mimo veljavnih harmoničnih pravil, ki vzbujajo presenečenje. Ob vsem pa je bistvena tudi časovno-socialna kontekstualizacija. Nislučajno, da kipar Boštjan Drinovec tokratno razstavo v Galeriji Krško naslavlja z besedo, ki se lahko neposredno povezuje s področjem glasbe in zvoka. Drinovec je kipar, za katerega lahko z malce pretiravanja rečem, da ima kakofoničen oziroma navidezno stilno neubran lasten opus. Že na samem začetku svoje umetniške poti je pristopil k ustvarjanju izrazito inovativno. Tridimenzionalnost ni zadoščala njegovemu eksperimentalnemu duhu. Statično figuro je nadomestil s snovanji v smislu iskanja četrte dimenzije, gibanja v času, predvsem z ustvarjanjem t.i. mobilov. Skulpture je ustvarjal tako, da je v njihovo likovno izraznost in pripovednost vključeval različne, za kiparstvo netipične sestavine: uporabo osnovnih elementov (ognja, zraka - veter) svetlobe, zvoka, predvsem pa gibanja.

Vzporedno je začel ustvarjati serijo male plastike, t.i. male upornike (v katerih se prikriva tudi kanček simboličnih avtoportretov). Ta mala plastika, mešanica teles dojenčkov na eni ter japonskih *sumo* borcev na drugi strani, mu je kmalu postala izziv za ustvarjanje enakih motivov tudi v večjih formatih (kamen, bron). Do neke mere karikirana, humorna in izvirno zasnovana figuralika predstavlja samostojen sklop, ki ga kipar večkrat instalira tudi v različne kontekste, znotraj katerih pa te skulpture dobivajo nove in drugačne konotacije. V različnih postavitvah, tako v okviru instalacij kot v okviru razstavnih prostorov, večkrat 'reciklira' in na novo kontekstualizira tudi nekatere svoje starejše skulpture. V njegovem stilnem izrazu se v posameznih sekvencah manifestira mešanica različnih stilov modernega kiparstva - konstruktivizma, pop arta, modernizma in sodobnih trendov. Pri tem ne gre za stilna povzemanja, temveč za ustvarjanje izvirnih funkcionalnih rešitev, ki jih avtor prireja konceptom posameznih skulptur in serij.

Pomembno mesto zaradi kvalitete ter inovativnih konstruktivnih in likovnih rešitev znotraj njegovega opusa pomenijo skulpture večjih dimenzij, ki jih je ustvaril večinoma za postavitve na prostem. Če bi jih označevali v stilno likovnem smislu, bi bil morda postkonstruktivizem deloma ustrezen izraz. Te skulpture so pripovedno bogate, nekatere tudi izraziteje narativno angažirane. V likovno estetskem smislu dovršene in tehnično zelo premišljene. Vzpostavljajo specifičen diskurz, znotraj katerega avtor materializira svoja razmišljanja in dojetanja socialne, kulturne, ekološke stvarnosti ter ostalih dogajanj skozi formo osebnega likovnega izraza. Dela Boštjana Drinovca so vsebinsko zelo pripovedna. Tudi resne in angažirane teme so prevedene v simbolistično poved in govorico na optimističen, lahko in duhovit način. S tem pa tudi jasno kažejo, kako neposredno se njegovo ustvarjanje ikonografsko navdihuje v vsakdanjem življenju.

Postavitev razstave v Galeriji Krško je kakofonična. Na prvi pogled deluje kot neubrana in

kaotična postavitev stilno povsem različnih del, ki nimajo skupnega imenovalca in smiselnih medsebojnih povezav. Naslov razstave *Kakofonični generator Krško* pa že v prvem trenutku razkriva prikrito namigovanje na Nuklearno elektrarno Krško, ki najbolj prepoznavno zaznamuje mesto Krško in v širšem okolju sproža vrsto ekološko naravnanih razmišljanj. Osnovna pripovedna tema postavitve je energija v različnih pojavnih oblikah. *Veliki mali* (2007, bron) igrivo, vztrajno in dobrovoljno poplesuje v ritmu, ki mu ga z mehničnim gibanjem in proizvodnjem zvoka narekuje *Kakofonični generator* (2010, kovina, mešane tehnike). V preteklem letu žerazstavljeni figuri je avtor dodal rdeče 'alarmno' stikalo, s katerim gledalca interaktivno vključuje v postavitve. Bobnanje, ki ga skulptura proizvaja, na pripovedni ravni odraža urbani hrup, ki ga, ker smo toliko navajeni nanj, sicer ne slišimo več. Zato je tišina, ki sledi prekinitvi bobnanja, toliko bolj prepoznavna kot nujno potrebna v tem hitrem in bučnem tempu, ki nam ga vsiljuje in od nas zahteva sodobni način zahodnega življenja. Za zastorom glavne apsida se postavitev nadaljuje s skulpturo *Ekomodel* (2011, kovina, žarnice), ustvarjeno posebej za ta razstavni prostor. Na nek način gre za dvojno skulpturo, ki jo je mogoče in je ni mogoče videti. Cepelinovsko zasnovana mrežna konstrukcija vsebuje več ponavljajočih in prepletajočih se form kapsul. Celotne sivo in zeleno ogrodje prekrivajo (varčne) žarnice, ki - v kolikor je *Ekomodel* priključen na elektriko - z oddajajočo svetlobo onemogočajo videnje skulpture, s tem pa ustvarjajo učinek širjenja oziroma preseganja forme same. Skulptura je postavljena v osrednji apsidalni del nekdanj sakralnega prostora in zdi se, da kot tempelj današnjega grobo potrošniškega in materialistično usmerjenega načina življenja nakazuje oziroma namiguje na možno spremembo, ki mora priti in iziti iz nas, iz naše notranjosti, torej iz lastne notranje spremembe. *Ekomodel* je prekrit s tako rekoč pretirano količino žarnic. Te so sicer varčne, vendar kljub temu odražajo absurdnost pretiranega potrošništva sodobne družbe. Električna, raba električne energije je bistvena v novejši